

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5CoCsp/54/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8120204426
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8120204426.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Zlady Simkovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobcu: Y. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. B. P. XX, XXX XX S. B. P., právne zastúpený: JUDr. Igor Šafranko, advokát, so sídlom Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: 365.bank, a.s., so sídlom Dvořákovo nábrežie 4, 811 02 Bratislava, IČO: 31 340 890, právne zastúpený: AK Antol, s.r.o., so sídlom Hviezdoslavova 546/14, 902 01 Pezinok, IČO: 47 257 024, o primerané finančné zadostučinenie, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 11Csp/69/2020 -40 zo dňa 30.09.2020, takto

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok v napadnutej časti, t.j. okrem výroku II. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti.

II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol tak, že výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 100,- Eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. zamietol žalobu v prevyšujúcej časti a výrokom III. priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ale len z prisúdenej istiny.

2. Rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 52 ods. 1, 3, 4 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“); 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa; čl. 2 ods. 2, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

3. Uviedol, že žalobca si žalobou zo dňa 14.04.2020 uplatnil voči žalovanému nárok na primerané finančné zadostučinenie vo výške 1.258,15 Eur podľa ust. § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa z dôvodu, že ako spotrebiteľ bol úspešný v predchádzajúcom spore, sp. zn. 9C/127/2014, v ktorom súd prvej inštancie vyhovel jeho žalobe o určenie dvoch neprijateľných zmluvných podmienok uvedených v Zmluve o úvere č. XXXXXXXXXXXX a príslušných Obchodných podmienkach (ďalej len „OP“) a citoval časť odôvodnenia príslušného rozsudku. Výšku nároku odôvodnil sumou, ktorú žalobca zaplatil žalovanému nad istinu úveru a to z dôvodu, že zmluva neobsahuje všetky náležitosti podľa § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z., pričom neuviedol aké konkrétne, s tým, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia si neuplatnil z dôvodu jeho premičania.

4. Žalovaný so žalobou nesúhlasil, keďže zmluvné podmienky, ktorých neprijateľnosť vyslovil súd prvej inštancie v predchádzajúcom spore nikdy nepoužil.

5. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca bol úspešný na súde prvej inštancie v konaní vedenom pod sp. zn. 9C/127/2014 zo dňa 19.12.2016, ktorým sa určilo, že zmluvná podmienka nachádzajúca sa v Obchodných podmienkach žalovaného verzia 1/2009 k zmluve o úvere - Dostupná pôžička uzavretá medzi stranami v bode 3.2 je neprijateľná. Svoje tvrdenie odôvodnil tým, že kritéria možnej jednostrannej zmeny zmluvných dokumentov zo strany dodávateľa nie sú vyčerpávajúco úplné a ďalej preto, že napriek tomu, že môže dôjsť k jednostrannej podstatnej zmene parametrov úverovej zmluvy, bod 3.2 neumožňuje spotrebiteľovi v dostatočnej časovej lehote rozhodnúť sa, či takéto zmeny prijme alebo bez sankcií pristúpi k ukončeniu predmetnej úverovej zmluvy. Tieto dôvody podľa prvoinštančného súdu zakladajú hrubo nerovnovážny stav medzi právami a povinnosťami dodávateľa s právami a povinnosťami spotrebiteľa. Ohľadom samotnej rozhodcovskej doložky súd prvej inštancie citoval odôvodnenie Krajského súdu v Prešove v rozhodnutí 6CoE 210/2012, s ktorým sa stotožnil a uviedol: „S oprávneným nie je možné súhlasiť, že došlo k naplneniu § 93b ZoB. Podľa § 93b ZoB banky a pobočky zahraničných bánk sú povinné ponúknuť svojim klientom neodvolateľný návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy o tom, že ich prípadné vzájomné spory z obchodov budú rozhodnuté v rozhodcovskom konaní stálym rozhodcovským súdom zrazeným podľa osobitného zákona, a to tak, aby klient mal možnosť voľby, či prijme alebo neprijme predložený návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy. Banka a pobočka zahraničnej banky sú pri predložení návrhu na uzavretie rozhodcovskej zmluvy tiež povinné preukázateľne poučiť klienta o dôsledkoch uzavretia navrhovanej rozhodcovskej zmluvy, na riešenie ich vzájomných sporoch z obchodov. Uvedené ustanovenie vyžaduje individuálne vyjednanie rozhodcovského konania zo strany spotrebiteľa, a to po poučení o dôsledku jeho rozhodnutia. Dodávateľ tak musí postupovať spôsobom preukázateľným. Zákonom vyžadované preukázateľné poučenie spotrebiteľa a jeho voľba nenapĺňa taký postup dodávateľa, ak sa rozhodcovská doložka uvedie len ako súčasť všeobecných obchodných podmienok. Podstatou všeobecných obchodných podmienok je, že sa v rámci kontraktácie nemia, že sú všeobecné a buď záujemca o službu prijme tieto podmienky alebo zmluva nevznikne. V tom spočíva faktická nerovnosť pri kontraktácii. Je zrejme, že spotrebiteľ je tak čo do vyjednávacej pozície ako čo do informovanosti v nevýhodnom postavení o proti dodávateľovi. Ako je zrejme, uvedená norma vyžaduje individuálne rozhodnutie spotrebiteľa o tom, že si vymieňa rozhodcovské konanie, a to preukázateľne. Z obsahu spisu nevyplýva, žeby v rámci kontraktácie došlo k naplneniu zákona a žeby s odbornou starostlivosťou príslušný zamestnanec banky najprv poučil povinného a nechal mu priestor na rozhodnutie a voľbu.“

6. Zároveň určil, že zmluvná podmienka nachádzajúca sa v predmetnej Zmluve o úvere v bode 7, v spojení s bodom 11.2. OP, v spojení s bodom 10.2.2. a bodom 10.2.3. Všeobecných obchodných podmienok je pre svoju neprijateľnosť neplatná.

7. Konštatoval, že v rozpore so zákonom a odbornou starostlivosťou ako zásadou, ktorou by banka pri svojej činnosti mala byť vedená, preniesol žalovaný povinnosť konať na spotrebiteľa nezákonným spôsobom tým, že mu neumožnil vybrať si, či rozhodcovskú doložku prijme alebo nie, ale svojej povinnosti sa zbavil tak, že aktivitu v tomto smere preniesol na spotrebiteľa tým spôsobom, že tento ak nechcel, aby rozhodcovská doložka v zmluve a Obchodných podmienkach už zakotvená bola pre neho záväzná, musel vyvinúť aktívne konanie a banke písomne doručiť oznámenie, že s rozhodcovskou doložkou nesúhlasí a to najneskôr pri uzavretí bankového obchodu a/alebo Zmluvy. Je teda zrejme, že na rozdiel od zákonom predpokladaného prípadu, že rozhodcovská doložka bude pre spotrebiteľa záväzná len vtedy, ak vyvinie aktivitu k jej prijatiu, v tomto prípade bola rozhodcovská doložka nastavená tak, že vyžadovala aktivitu spotrebiteľa, ak chcel dosiahnuť to, aby touto rozhodcovskou doložkou nebol viazaný. V tomto prípade nejde o nič iné, ako o obchádzanie zákona a to § 93b Zákona o bankách, keď sa navonok neutrálnym spôsobom dosahuje výsledok, ktorý zákon nepredpokladá a to výsledok výslovne priaznivý pre dodávateľa ako silnejšiu zmluvnú stranu, Zmluvu a Všeobecné obchodné podmienky pripravujúcu, a teda s nimi oboznámená na úkor spotrebiteľa. Podľa súdu je chimérou si myslieť, že v čase podpisovania zmluvy by bol spotrebiteľ schopný prečítať a analyzovať 36 strán všeobecných obchodných podmienok, v rámci ktorých bola zakotvená aj rozhodcovská doložka a spôsob jej odmietnutia. Preto dospel k záveru, že žalovaný porušil zákon o ochrane spotrebiteľa, nekonal voči spotrebiteľovi s odbornou starostlivosťou a v súlade s dobrými mravmi a prevážil povinnosti v zmluvnom vzťahu na strane spotrebiteľa.

8. Vyššie uvedené konštatovanie súdu prvej inštancie, sp. zn. 9C/127/2014, si osvojil aj Krajský súd v Prešove, ktorý rozhodoval na základe odvolania žalovaného a ktorý tak rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a to rozsudkom č.k. 9Co/29/2017 -210 zo dňa 17.05.2018.

9. Súd prvej inštancie poukázal na rozhodovaciu prax Krajský súd v Prešove, ktorý vo viacerých svojich rozhodnutiach vyslovil záver, že pokiaľ bol spotrebiteľ v predchádzajúcom spore úspešný pri uplatnení porušenia jeho práva ako spotrebiteľa základ nároku je daný (napr. uznesenie 9Co/50/2018 zo dňa 26.06.2018 alebo 17Co/17/2018 zo dňa 10.04.2018) ako aj Najvyšší súd SR (sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019), ktorý sa s týmto názorom stotožnil.

10. Keďže žalobca ako spotrebiteľ bol v predchádzajúcom spore úspešný voči žalovanému, pričom jednoznačne boli konštatované porušenia jeho práva ako spotrebiteľa, boli splnené zákonné podmienky pre priznanie nároku.

11. Ohľadom výšky primeraného finančného zadosťučinenia, uviedol, že tá určuje voľnou úvahou súdu, s poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 17Co/17/2018. V predmetnom prípade považoval za primerané finančné zadosťučinenie sumu 100,- Eur, ktorú považuje za dostatočnú satisfakciu pre žalobcu a sankciu pre žalovaného a to vychádzajúc z konkrétnych okolností tohto prípadu. Žalobcovi totiž absolútne žiadna ujma v dôsledku predmetných neprijateľných zmluvných podmienok nevznikla, keďže žalovaný tieto zmluvné podmienky voči nemu nepoužil. Zmluva medzi stranami bola už dávno ukončená splnením dlhu zo strany žalovaného a teda žalobcovi ani nehrozí, aby tieto zmluvné podmienky voči nemu mohli byť použité. To, či zmluva o spotrebiteľskom úvere mala alebo nemala povinné náležitosti spôsobujúce bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru je v tomto prípade irelevantná, keďže nárok je uplatnený kvôli neprijateľným zmluvným podmienkam tak, ako to zdôvodnili súdy v predchádzajúcom spore (Okresný súd Prešov pod sp. zn. 9C/127/2014 a Krajský súd v Prešove pod sp. zn. 9Co/29/2017 -210) a týmito zisteniami je viazaný súd prvej inštancie aj v konkrétnom konaní.

12. Súd prvej inštancie preto považoval žalobu v prevyšujúcej časti nad 100,- Eur ako neopodstatnenú.

13. Výrok o trovách konania odôvodnil v zmysle ust. 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 CSP tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% z prisúdenej sumy, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník po právoplatnosti rozsudku.

14. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, a to proti výrokom I. a III.. Odvolanie právne odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Tvrdil, že dostatočne preukázal, že na strane žalobcu nevznikol nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, nakoľko napadané zmluvné podmienky neboli voči žalobcovi použité v zmluve, ktorú uzatvorili. Bol toho názoru, že žalobcovi nemohla ani potenciálne hroziť ujma zo strany žalovaného vo výške 1.258,18 Eur a teda nepreukázal ani potencionálnu ujmu, naopak, žalobca spôsobil skutočnú ujmu žalovanému. Poukázal na komentár Občianskeho zákonníka C.H.Beck, 2015 s tým, že uloženie povinnosti na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia je v rozpore s jeho účelom vzhľadom na skutočnosť, že skutočným poškodeným zo Zmluvy o úvere je žalovaný, nie žalobca. Žalovaný poukázal aj na Ústavný súd SR, ktorý viackrát opakovanú povinnosť súdov v obdobných veciach posudzoval rovnako a tým zachoval právnu istotu a predvídateľnosť práva, pričom ak sa súd odkloní od rozhodnutia v obdobnej veci, musí tento odklon dostatočne odôvodniť (viď PL. ÚS 36/95). Ďalej uviedol, že nárok na primerané finančné zadosťučinenie je potrebné posudzovať v širších súvislostiach v súlade s jeho účelom, čo sa v predmetnej veci nestalo. Namietal, že uloženie povinnosti na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia je v rozpore s jeho účelom, lebo vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný neprijateľné zmluvné podmienky nepoužil. Priznanie finančného zadosťučinenia je za týchto okolností len mechanickou aplikáciou právnej normy, pričom sa jedná o zjavné zneužitie práva, ktoré by nemalo požívať právnu ochranu. V tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 1 Odon 45/1997. Namietal, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil dôvodnosť nároku žalobcu vzhľadom na tvrdenú funkciu primeraného finančného zadosťučinenia, t.j. účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd rozsudok čo do výroku I. a III. zrušil a návrh žalobcu zamietol vrátane ním uplatňovaných trov konania.

15. Žalobca sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

16. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie boli podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu výroku I. a výroku

III., ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke Krajskému súdu v Prešove dňa 22.10.2021 a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

17. Výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá, a to výrokom II. sa v zmysle ust. § 367 ods. 2 CSP stal právoplatným, nakoľko proti nemu nebolo podané odvolanie.

18. Odvolací súd s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP uvádza, že v celom rozsahu sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, preto sa obmedzuje len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Na doplnenie a zdôraznenie správnosti, ako aj k odvolacím dôvodom uvádza, že napadnutý rozsudok spĺňa zákonné predpoklady riadneho odôvodnenia rozhodnutia v zmysle § 220 CSP. Odvolacia námietka žalovaného, že napadnutý rozsudok nezodpovedá preukázaným skutkovým okolnostiam, preukazujúcich základ nároku je nedôvodná. Je potrebné zdôrazniť, že žalobca si svoj nárok na primerané finančné zadosťučinenie uplatňoval v súvislosti s konaním Okresného súdu Prešov vo veci sp. zn. 9C/127/201 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 9Co/29/2017 z 17.05.2018, ktoré nadobudli právoplatnosť dňa 08.07.2018 a v ktorých bol úspešným žalobca. Súdny vyhoveli jeho žalobe o určenie neprijateľných zmluvných podmienok v uzavretej Zmluve o úver č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 14.12.2009. Z odôvodnenia uvedených rozsudkov jednoznačne vyplýva, že v uvedenej Zmluve o úvere a príslušných Obchodných podmienkach sú uvedené neprijateľné zmluvné podmienky v OP v bode 3.2 a v Zmluve o úvere v bode 7 v spojení s bodom 11.2. OP, v spojení s bodom 10.2.2. a bodom 10.2.3. Všeobecných obchodných podmienok a ktorých neprijateľnosť a neplatnosť súdy konštatovali.

19. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1992 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

20. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobcu vyplývajúci z ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Citované ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovršenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany.

21. Čo sa týka výšky primeraného finančného zadosťučinenia je len logické a spravodlivé, aby táto vychádzala z ujmy hroziacej žalobcovi v súvislosti s tým, že žalovaný v Zmluve o úvere a príslušných Obchodných podmienkach zakomponoval neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré predstavujú hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a ktoré nebolo možné spotrebiteľom individuálne upraviť. Na ich neprijateľnosť bolo poukázané v konaniach na Okresnom súde Prešov, sp. zn. 9C/127/2014 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom odvolacieho súdu, sp. zn. 9Co/29/2017 zo dňa 17.05.2018. Je potrebné dodať, že ustálenie výšky primeraného finančného

zadosťučinenia je realizované na základe úvahy súdu, ktorý v predmetnej veci svoje myšlienkové pochody odôvodnil aj čo sa týka uvedeného, pričom súd druhej inštancie nemôže bezdôvodne vstúpiť do jeho úvahy.

22. K výške primeraného finančného zadosťučinenia, je potrebné uviesť, že aj odvolací súd má za to, že priznaná suma 100,- Eur zodpovedá svojmu účelu, teda poskytuje žalobcovi ako spotrebiteľovi satisfakciu a mala by odradiť dodávateľa od ďalšieho prípadného porušovania práv spotrebiteľov. Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia bolo prihliadnuté na všetky skutkové okolnosti daného prípadu. Odvolací súd poukazuje na to, že žalobca úspešne uplatnil svoju žalobu o určenie neprijateľných zmluvných podmienok proti dodávateľovi v konaní sp. zn. 9C/127/2014 Okresného súdu Prešov v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom odvolacieho súdu v Prešove, sp. zn. 9Co/29/2017 zo dňa 17.05.2018. Je pritom bez právneho významu pri uplatňovaní primeraného finančného zadosťučinenia, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy, nie je preto pri určení výšky finančného zadosťučinenia nutné sa striktnie držať ujmy, ktorá žalobcovi objektívne hrozila, hoci neprijateľné zmluvné podmienky neboli použité, čo zodpovedá uvedenému konštatovaniu týkajúceho hrozby ich použitia zo strany dodávateľa. Vzhľadom na uvedené je priznaná výška finančného zadosťučinenia určená súdom prvej inštancie vo vzťahu k hrozbe porušenia práva a skutkovým okolnostiam prípadu primeraná.

23. Je potrebné, pre úplnosť odvolacím súdom dodať, že nárok na primerané finančné zadosťučinenie nie je závislý od rôznych iných skutočností, na ktoré poukazuje odvolateľ, ale pri posudzovaní predmetného nároku je potrebné podrobiť prieskumu a vyhodnotiť to, či v danom zmluvnom vzťahu existovala už len hrozba vzniku ujmy. Pre priznanie daného nároku pritom nie je relevantné, ako to už bolo zdôraznené vyššie, či k vzniku ujmy aj reálne došlo alebo nie. Na to, aby všeobecný súd priznal spotrebiteľovi nárok na primerané finančné zadosťučinenie teda úplne postačuje len samotná existencia hrozby vzniku ujmy počas účinnosti zákona č. 250/2007 Z. z., čo bolo preukázané.

24. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že za daného stavu, s ohľadom na hrozbu porušenia práv žalobcu zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobca úspešne domohol na všeobecnom súde, je priznanie finančného zadosťučinenia plne dôvodné a priznaná výška priznaného finančného zadosťučinenia je primeraná povahe a rozsahu porušenia práv žalobcu a súčasne zodpovedá svojmu účelu, ktorým je poskytnutie satisfakcie spotrebiteľovi a odradenie dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov.

25. Odvolací súd tiež uvádza, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie zrozumiteľným spôsobom uvádza právne dôvody, pre ktoré žalobe čo do priznanej sumy 100,- Eur vyhovel. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súd prvej inštancie sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu SR iba skutočnosť, že odvolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu, teda k porušeniu práva na spravodlivý proces (viď uznesenie NS SR zo dňa 23.11.2010, sp. zn. 5Cdo/218/2010 a uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 08.06.2016, sp. zn. I. ÚS 188/06).

26. Keďže v odvolaní sa namieta aj nesprávne právne posúdenie veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený stav, dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny, t.j. náležitý právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. O nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie v predmetnom konaní však nejde. Súd prvej inštancie správne aplikoval príslušné právne predpisy na zistený skutkový stav.

27. Judikatúra súdov, vrátane Európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porovnaj rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29.05.1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997 - III.). Odvolací súd preto so zreteľom na vyššie uvedené nepovažoval za potrebné zaoberať sa aj ďalšími odvolacími námietkami.

28. Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že správne výroku vo veci samej zodpovedá aj správny súvisiaci výrok o trovách konania.

29. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP v napadnutej časti t.j. okrem výroku II. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti ako vecne správny potvrdil.

30. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že stranám sporu nebola priznaná ich náhrada, a to aj s poukazom na čl. 17 základných princípov CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalobcovi nebola priznaná náhrada trov konania proti neúspešnému žalovanému. V odvolacom konaní totiž žalobcovi žiadne trovy nevznikli, ani si ich neuplatnil, ani ich vznik z obsahu spisu nevyplývajú a neúspešný žalovaný nemôže mať na nich nárok.

31. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).